

Cambra de Comerç
de Manresa

RECALL DE PREMSA

Del 13 al 17 de setembre del 2018

Elaborat per:
serveis de comunicació

Guerra comercial: ens hem de preocupar d'alguna cosa?

«La guerra entre els Estats Units i la Xina també afecta a la propietat intel·lectual de 1.102 productes. De fet, l'objectiu per part de l'administració Trump és ferir l'emergent sector d'alta tecnologia xinès»

El joc de pujades significatives d'aranzels i d'altres barreres al comerç no té pinta d'acabar-se, ans al contrari. Ja afecta a panells solars, rentadores, acer, alumini, parts d'automòbil... La guerra entre els Estats Units i la Xina també afecta a la propietat intel·lectual de 1.102 productes. De fet, l'objectiu per part de l'administració Trump és ferir l'emergent sector d'alta tecnologia xinès (i per això els xinesos miren cap a Europa a l'hora de comprar empreses). També ajudar amics i coneguts del President.

Dos es barallaven i un tercer va rebre. Europa pot sortir perdent d'aquest conflicte, però hi ha analistes que diuen que si se sap mantenir al marge, en pot sortir com a guanyadora. O almenys els sectors de automoció i les seves parts, els béns d'equip i la maquinària. De moment, Europa treu més beneficis del seu comerç amb els Estats Units que del que té amb la Xina. I els americans s'han posat com a objectiu vendre més gas liquat a Europa, cosa que desplaçaria en part a proveïdors com Rússia, Algèria o Noruega, assolint una diversificació de fonts que fins ara és negligible.

Tot això es barreja amb trobades bilaterals com la de Trump i Juncker el passat juliol per començar a negociar, en les que Europa planteja com posar fi als desequilibris i els americans prenen decisions. També amb trobades amb el líder xinès. I podem afegir-hi pel mig ciberatacs diversos, discussions sobre propietat intel·lectual i vulneració d'aquesta, tot plegat amanit amb la doctrina de la seguretat nacional i un llarg etcètera. Accions amb les que es modifiquen les condicions inicials existents en les que es varen constituir les actuals cadenes globals de valor.

Venim d'un llarg període històric de baixades generalitzades d'aranzels i de discursos sobre el lliure comerç i sobre com tot això incrementa el benestar global. Però el que és global no és particular. Mirem si no dintre d'un dels blocs, el nostre, la Unió Europea. El superàvit alemany envers altres països és de 287 bilions de USD (dins i fora de la UE). La teoria econòmica diu que això no ha de ser permanent, però ja fa massa temps que dura... I aquesta competitivitat es deu a que tenen 4 milions d'empreses (mittelstand, molt més grans que les nostres pimes), salaris no generosos amb el nivell de cost del país, molt estalvi virtuós, una moneda -l'Euro- que segons el Fons Monetari Internacional està infravalorada respecte al que seria l'estat de l'economia d'Alemanya, i que tot plegat dona com a resultat també un superàvit dels comptes de l'estat que molts voldrien. El superàvit també hi és amb el sud d'Europa, on venen molt i compren no tant. És el que tenen les guerres, que acabes mirant per tu. Les virtuts no serveixen per a tothom a tothora, sobretot si són virtuts alienes.

Estem entrant en una etapa en què l'argument del benestar general ja no és prou fort com per condicionar la conducta de tothom, i on pel que fa al comerç internacional es considera que un nivell d'aranzels raonable i unes barreres no aranzelàries (molt més importants i efectives) potser no són òptimes des del punt de vista general però per a mi sí. Caldrà afinar en definir el mi, el jo, el nosaltres. Els anglesos del Brexit ho estan fent.

Les estimacions generals del que pot suposar una guerra comercial en tota regla varien des de menys del 1% del PIB per part del Banc Mundial o Goldman Sachs fins a prop del 5% pels Estats Units, segons el Banc d'Anglaterra (un 2,5% global, però). Ei, que estem davant d'un

sistema complex i les retroalimentacions de les decisions que es prenen sobre la marxa varien el resultat final.

Però les empreses i actors econòmics diversos farien bé d'avaluar l'impacte dels nous i creixents aranzels i les barreres no aranzelàries en la seva cadena o ecosistema de valor. Els impactes dels que parlàvem abans són de "benestar general", i això es pot veure multiplicat en facturacions i beneficis d'actors individuals a curt termini. I a mig i llarg termini en reconfiguracions de les cadenes globals de valor (decisions d'inversió a casa, al país A o al país B? On anem a cercar proveïdors o clients, deixem d'anar allà?). Sobre invertir ara i invertir on i en què.

El que fan les decisions "esbojarrades" de Trump és afegir incertesa en un sistema complex, el fan menys predictable. Potser és hora d'invertir en intel·ligència econòmica. Podríem començar amb una despesa de 10€ per setmana accedint al Financial Times per veure cap a on sembla que apunten els trets i en conseqüència cap a on mirar. Ens ho podem permetre?

TEMA DEL DIA

10 ANYS DE LA CAIGUDA DE LEHMAN BROTHERS ▶ Tal dia com avui, el banc nord-americà Lehman Brothers feia fallida i amb ella s'iniciava una crisi d'abast mundial i de dimensions desconegudes les conseqüències de la qual avui encara són del tot visibles

La crisi deixa al territori central empreses menys dependents dels bancs i treballadors empobrits

▶ La fallida de Lehman Brothers va suposar l'inici d'un daltabaix que ha comportat importants seqüeles a nivell econòmic i social

Roger Junyent

MANRESA

■ Avui fa 10 anys de la caiguda de Lehman Brothers, un fet que va suposar l'inici d'una gran recessió mundial sense precedents des del crac del 29. I és que el que en un inici va ser una crisi financera, es va acabar convertint en una crisi global que també s'ha fet notar a la Catalunya Central. Deu anys després, la petjada d'aquella crisi són uns treballadors més empobrits i amb uns drets minvats -hi ha hagut dues reformes laborals- i un nombre més petit d'empreses que per sobreviure ha hagut de buscar nous mercats i prescindir de finançament bancari.

Actualment, a la Catalunya Central hi ha 26.731 aturats registrats a les oficines de treball. Són 2.582 més que fa 10 anys, una xifra que queda lluny dels més de 40.000 aturats que hi va arribar a haver el 2013 i 2014. Aquestes dades farien semblar que s'ha esmorteït l'impacte de tancaments d'indústries emblemàtiques com Pirelli al Bages, Tyco a Berga i Tradema a Solsona, però la realitat és que els llocs de treball creats són precaris, amb salaris que fan que hi hagi treballadors pobres. Ho constata **Lluís Vidal Sixto**, de CCOO Catalunya Central, que explica que «això ja passava fa 10 anys, però de forma residual. Ara ha canviat molt, perquè les persones ateses a serveis socials, Càritas o a programes d'inserció del Consell Comarcal són d'un perfil molt diferent. Abans eren persones amb problemes d'inserció laboral per addiccions, discapacitats... Ara, els atesos tenen uns ingressos i feina, però no els permet viure'n». Amb dades a la mà, els serveis socials de Manresa van atendre 14.480 persones el 2017, una xifra rècord, malgrat el creixement de l'economia i la reducció de l'atur, i que

SALVADOR REDÓ

Un edifici inacabat a Manresa. La sortida de la crisi està sent dura i no és un camí fàcil

LLUÍS VIDAL SIXTO
CCOO CATALUNYA CENTRAL

«Els atesos a serveis socials ara tenen ingressos, feina, però no els permet viure'n»

queda molt per sobre de la del 2008, amb 8.000 usuaris. També posa èmfasi en aquesta situació **Francesc Rica**, de la UGT de l'Anoia: «El PIB a Catalunya torna a ser a nivells d'abans de la crisi, però no es crea ocupació i tampoc no hi ha un bon repartiment de la riquesa». En dona la culpa a les dues reformes laborals, una del PSOE i una del PP, que permeten convenis d'empresa amb salaris per sota dels convenis de sector, fet que «perjudica aquelles empreses -diu- que fan les coses bé i acaba empobrint els treballadors». Fins i

PERE CASALS
PRESIDENT DE LA CAMBRA DE COMERÇ

«Les empreses han entès que s'ha de reduir l'endeutament i per tant són més cauteloses»

tot el president de la Cambra de Comerç de Manresa, **Pere Casals**, destaca que «l'augment de desigualtat que s'ha produït és perjudicial per a tothom. Alguns hi han guanyat i seguiran guanyant, però no té sentit que perquè uns hi guanyin altres hi perdin», i assegura que això té conseqüències negatives en el consum.

La crisi, i malgrat les brutals xifres d'atur, no ha anat acompanyada d'una formació dels treballadors en l'àmbit industrial. En aquest sentit, el president de la Patronal Metal·lúrgica de la Catalunya Central, **Xavier**

XAVIER PERRAMON
PATRONAL METAL·LÚRGICA CATALUNYA CENTRAL

«Ara, el finançament sobra si l'empresa és solvent i d'un sector amb bones perspectives»

Perramon, assegura que les empreses tornen a trobar-se en un moment expansiu però «costa trobar perfils especialitzats. Hi ha una necessitat molt elevada de comandaments intermedis i operaris, però a l'FP hi ha menys persones que es formen que les que es necessiten».

El finançament

La crisi va començar sent una crisi financera, i els bancs i caixes també ho van pagar. A la Catalunya Central, la crisi va fer desaparèixer la centenària Caixa Manresa, ara completa-

LES XIFRES

14.480

atesos pels serveis socials de Manresa el 2017

▶ L'any passat els serveis socials de Manresa van batre el rècord de persones assistides. És una demostració que, tot i la reducció de l'atur dels últims anys i el creixement econòmic, les desigualtats socials han crescut.

22

habitatges iniciats a Manresa el 2017

▶ La construcció ha estat un dels sectors més castigats per la crisi. I l'any passat a Manresa es van concedir tan sols 22 llicències per fer pisos nous. Deu anys abans, gairebé s'havia arribat al miler de permisos per fer habitatges.

ment diluïda en el BBVA. El finançament per a les empreses es va tallar en sec. «Va ser horrorós», resumeix **Josep Fígols**, president de l'ACEB, que afegeix que «moltes empreses que treballaven a base de línies de descompte van veure de cop com no les hi renovaven i les abocaven a la fallida». Aquest cop tan dur, però, ha comportat per força una altra manera de fer les coses, i, segons diu Casals, «les empreses han entès que s'ha de reduir l'endeutament, i per tant són més cauteloses». Juntament amb aquest canvi d'actitud de les

PISCINES MUNICIPALS
AIGÜES DE MANRESA, S.A.
empresa municipal

Servei d'assessorament
nutricional

NOU

* Canvi d'habits alimentaris per objectius:
(perdre/augmentar pes, guanyar massa muscular...)

* Nutrició esportiva i de competició

Viladordis 5 - Manresa - Telèfon: 93 874 47 50 - www.piscinesmanresa.cat -

piscinesmanresa

UNA SORTIDA EN FALS

«A escala mundial, també hi ha raons que apunten a una crisi global a partir de l'any vinent»

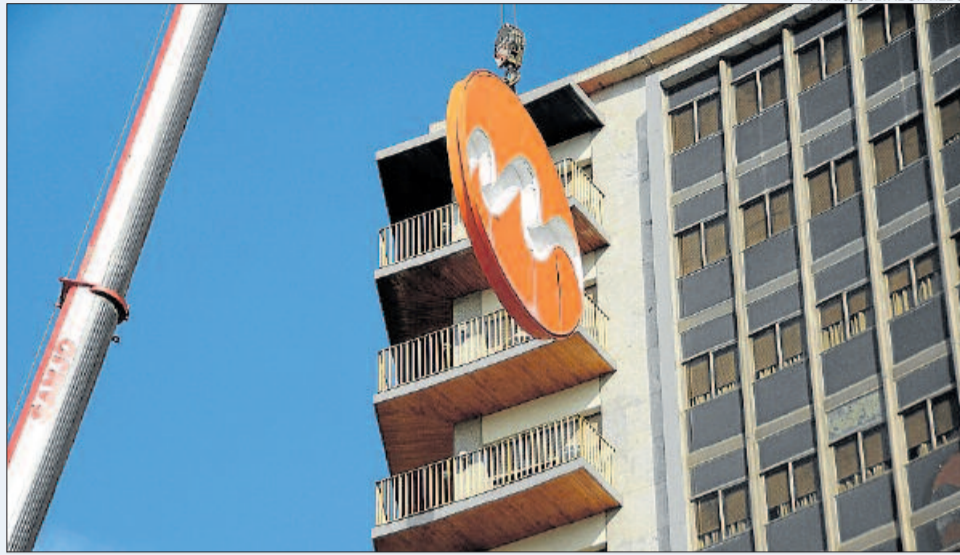
OPINIÓ

Jordi Franch

DOCTOR EN ECONOMIA I PROFESSOR DELS ESTUDIS D'ADE DEL CAMPUS MANRESA DE LA UVIC-UCC

La fallida del banc d'inversions nord-americà Lehman Brothers marcava oficialment l'inici de la gran recessió del 2008. Va ser el 15 de setembre, ara fa exactament 10 anys, que el banc amb actius superiors a 640.000 milions de dòlars i amb més de 26.000 treballadors es declarava en fallida. Com en el crac del 1929, l'exuberància irracional causada per les polítiques monetàries i creditícies molt expansives dutes a terme pels Bancs Centrals amb la connivència dels governs i el suport intel·lectual dels economistes keynesians i monetaristes mainstream, amb tipus d'interès artificialment reduïts, acabava malament. Acabava molt malament el 2008, el 1929 i en tantes altres ocasions, en què punxava la bombolla creada pels excessos monetaris i financers. Ara fa deu anys, va ser la bombolla immobiliària finançada amb un excés de deute.

Una dècada després, les autoritats polítiques i financeres, amb el fariseisme complaent de bona part de l'acadèmia, ens anuncien amb cofoisme que la crisi s'ha superat, després de carregar els rescats financers a les espatlles dels contribuents. Però és realment així? Doncs no. L'intent de solució de la crisi ha comportat polítiques monetàries no convencionals i ultraexpansives. La compra de deute sobirà per part del banc emissor ha inflat els balanços dels Bancs Centrals i deprimint el tipus d'interès

ARXIU/SALVADOR REDÓ

La desaparició de Caixa Manresa va ser el final de les entitats financeres locals del Bages

fins a situar-lo en terreny negatiu. Concretament, i pel que fa a Espanya, el 22% del deute públic és en mans del BCE (més de 250.000 milions d'euros). De la resta, el 16% està subscrit pels bancs nacionals, el 44% correspon a inversors estrangers, i els particulars espanyols en tenen el 18%. El deute sobirà d'Espanya suposa el 12% dels més de 2 bilions d'euros injectats pel BCE. Però aquest dopatge en tota regla té data de finalització i serà el gener del 2019. A partir de l'any vinent, per tant, es començarà a notar la síndrome d'abstinència en un govern, l'espanyol, acostumat sempre a estirar més el braç que la màniga. Quan progressivament el tipus d'interès recuperi valors positius, el pes de l'enorme deute públic es deixarà sentir. Cal recordar que, en virtut de la modificació de l'article 135 de la Constitució, el pagament d'interessos és prioritari. Se'n ressentiran, i molt, les pensions, la sanitat i l'educació públiques. L'Estat del Be-

nestar pot quedar definitivament fracturat i desarticulat. En aquestes circumstàncies, la millora del finançament autonòmic continuarà sent una quimera, i és previsible més recentralització dels serveis bàsics. Una hipotètica fallida de l'Estat espanyol, per altra banda, no vindria de nou. Només en el segle XVI, quan la Corona explotava un imperi mundial, recordem que ja va fer fallida fins a tres vegades (1557, 1575 i 1596).

A escala mundial, també hi ha raons que apunten a una crisi global a partir de l'any vinent. Res hi podrà fer per evitar-la l'extensa regulació financera derivada del 2008 (lleï Dodd-Frank, intensificació de les supervisions i controls, dotació de fons anti-

«A partir de l'any vinent es començarà a notar la síndrome d'abstinència en un govern, l'espanyol, acostumat sempre a estirar més el braç que la màniga»

crisi...). EUA està normalitzant la seva aberrant política monetària, i apuja també el tipus d'interès a poc a poc. Per al 2020, s'estima que ha de situar-se entre el 3% i el 4%. Les creixents tensions comercials provocades per l'administració Trump amb Xina i Europa reduiran el creixement i incrementaran la inflació. El gegant xinès reduirà l'expansió, amb problemes de sobrecapacitat i bombolles provocades per l'herència monetària tan expansiva. I els països emergents, molts d'ells fràgils, poden patir un tsunami financer provocat per la repatriació del dòlar nord-americà, que retornarà al país d'origen en cerca de rendibilitats més elevades. La pèrdua d'inversions estrangeres i el declivi secular del preu de les matèries primeres exportades contribuiran a una crisi exterior i de balança de pagaments. Les borses mundials i les accions de les empreses, tremendament sobrevalorades després d'una dècada d'estímuls, s'enfonsaran. I com respondrà Trump en un any electoral? Repetirà el monumental error de desviar l'atenció dels problemes interns originant un nou conflicte bèl·lic internacional amb la Xina, Corea del Nord o Iran? Si és així, el xoc, de conseqüències impredecibles, provocaria una immediata escalada del preu del petroli i una doble crisi d'inflació i estancament, semblant a les del 1973 i 1979. L'activació de la propra crisi, conseqüència de la mala resolució de la gran recessió del 2008, es trobarà amb Estats hiperendeutats i Bancs Centrals carregats de deute públic. Reprendre noves tantes de Quantitative Easing de dopatge salvatge mitjançant estímuls monetaris i fiscals, en un cos social debilitat, serà més difícil. S'ha intentat resoldre la crisi del 2008 creant una monstruosa bombolla de deute públic. Això és un gran error. Estiguem preparats, doncs, per als plors i el cruixir de dents.

empreses, la dels bancs també ha començat a canviar i el crèdit ha tornat, fins al punt que Perramon s'atreveix a dir que «el finançament sobra si l'empresa és solvent i és en un sector amb bones perspectives». Tot i això, tampoc no s'oblida dels pitjors moments en els quals les entitats de crèdit «exigien que es posés el patrimoni de l'empresa i fins i tot el personal com a garantia per als crèdits».

D'altra banda, en plena crisi i amb un mercat intern saturat d'oferta i amb escassa demanda, les empreses de tots els sectors van haver de

mirar a fora, de manera que ara la Catalunya Central té una economia més internacionalitzada. «L'exportació semblava que era més cosa de les empreses industrials, però amb la crisi empreses del sector serveis i de la construcció que no s'havien ni plantejat exportar, ho han fet», afirma Casals.

La construcció

Un dels sectors més castigats per la crisi és el de la construcció. L'exemple: a Manresa, el 2007 es va demanar llicència d'obres per construir

934 habitatges. El 2017 van ser 22. Fa 10 anys hi havia una gran bombolla que va esclatar de cop també com a conseqüència de les restriccions creditícies. Fins llavors, els bancs concedien el 100% o més de l'import dels habitatges als compradors, i també finançaven tota la inversió dels promotors, una figura que ara gairebé ha desaparegut, afirma el president del Gremi de Constructors de Manresa i Comarca, **Josep Alías**. El constructor manresà **Fèlix Salido** concreta que els promotors ara són molt grans o molt petits, però que en

tot cas sempre és algú que, malgrat que necessiti finançament bancari, hagi d'aportar almenys el 30% de la inversió, de manera que ells també hi arriuen. Alías explica que les empreses que han sobreviscut són «els qui realment en saben», tot i destacar que pel mig s'han hagut de reduir plantilles i canviar l'activitat.

Les empreses d'aquí, diuen Alías i Salido, també han hagut de buscar nous llocs on treballar, com l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on hi ha activitat constructora, remarca.

I malgrat que el preu dels habitatges s'ha reduït, Sixto alerta que «hi continua havent un problema d'accés a l'habitatge» perquè, per culpa de la precarietat, «encara hi ha desnonaments i persones que no poden pagar ni un lloger social». I la situació podria empitjorar. Salido alerta que els preus actuals, marcats per bancs que es volen treure el seu estoc, «estan per sota del cost de construir els habitatges», de manera que quan s'esgoti tot l'estoc i s'hagin de tornar a fer pisos, «el preu de mercat pujarà».

Quan la vida és una cursa... compta amb els millors

Fes esport però no juguis amb la teva salut. Fes-te una revisió esportiva completa amb prova d'esforç inclosa i supervisada per un metge en medicina de l'esport. Estaràs a mans de bons professionals dins un entorn hospitalari per poder practicar esport en les condicions més òptimes.

CIMETIR C/ Caputxins, 16. Manresa · T. 93 872 49 31 · www.clinicasantjosep.cat

